

[Behnke]

Hr. Kent Kirk vil kunne erindre, at den mest positive modtagelse, afbureaukratiseringsplanen fik, var faktisk fra Fremskridtspartiet. Vi havde glædet os til efter nytår at skulle i gang med tingene, men der er bare ikke sket mere. Derfor må vi også i dag konstatere, at ord er taknemmelige, men vi forventer altså, at der kommer en konkret handling. Når den kommer, skal det også nok få Fremskridtspartiets støtte, hvis det ellers trækker i den rigtige retning, dvs. i retning af nogle kraftige skattelettelser.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg forstår hr. Behnke sådan, at grunden til, at man tager lidt forbehold over for denne redegørelse, er, at man føler, at der ikke er sket noget med afbureaukratiseringsplanen. Jeg må sige til hr. Behnke, at der sker noget til stadighed omkring afbureaukratiseringsplanen, og den vil blive gennemført. Derfor behøver man ikke være nervøs. Man kan roligt støtte de tanker, som regeringen har lagt frem om modernisering af den offentlige sektor.

Det er nogle holdninger, der er lagt frem. Nu skal de efterfølgende udmøntes overalt i den offentlige sektor, og det er klart, at vi også vil komme til at diskutere, hvad det er for nogle midler, der skal til.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Behnke for en kort bemærkning, og så går vi til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Forholdet er bare det, at den del af programmet, som blev rost allermost af Socialdemokratiet, var ønsket om, at man lader den private sektor vokse uden specielt at reducere den offentlige sektor alt for meget. Den idé er i bund og grund forkert, fordi med den ekspansion, der er i dansk privat erhvervsliv, tager det jo hundrede år, inden der sker noget, og de hundrede år kan det danske samfund ikke vente på. Det kræver meget mere handling, end der lægges op til i de 11 sider, vi har fået præsenteret i dag. Hvis den handling kommer, skal jeg gerne gentage, at så får den også Fremskridtspartiets støtte.

Jørgen Estrup (RV):

Det har på sin vis været en lidt pudsigt debat i og med, at der har været betydelig ros til finansministeren, ikke bare fra regeringspartierne, men også fra Socialdemokratiet og SF.

Jeg vil som ordfører fra et af regeringspartierne gerne slutte mig til koret af de rosende, men jeg vil så samtidig sige, at den attitude, som kom til udtryk fra S og SF, var alt for god til at tro på. Den synes jeg er aldeles ubegrundet, fordi det, som netop får mig til at rose redegørelsen, er, at den i allerhøjeste grad hænger sammen. Hvad er egentlig realiteten? Den er, at enhver privat virksomhed, der var seriøs og fornuftig og var inde i en rekonstruktions- og omstillingsperiode, faktisk ville forsøge at handle på denne måde. Det kan man jo så opfatte som noget positivt eller noget negativt. Jeg opfatter det som noget seriøst og noget, som gør, at vi er på rette vej.

Mange har citeret et ganske bestemt sted i redegørelsen. Jeg vil tage udgangspunkt i noget andet, nemlig de bemærkninger, der står på side 8, hvor det hedder:

»Det helt afgørende ved vurderingen af, om en opgave bør løses i privat eller offentligt regi, er opgavens karakter. Det vigtige er, at opgaverne løses effektivt og med høj kvalitet, ikke hvem der løser dem. Adskillelsen mellem det, der bør foregå i henholdsvis den private og den offentlige sektor, er ikke konstant. Det må derfor løbende vurderes, om forudsætningerne for offentlig opgaveløsning fortsat er til stede.«

Det synes jeg er en god uideologisk holdning til adskillelsen mellem den private og den offentlige sektor. Det er det, der bør være ledende for os i den kommende tid. Det er opgaverne, der er den givne ting, ikke løsningerne, og det hvad enten de ligger i det offentlige eller det private regi. Hvis man ikke tager udgangspunkt i opgaverne, kan man med det samme konstatere, at debatten så totalt mister mening.

Jeg vil gerne med det samme gøre en enkelt bemærkning om noget, som ofte er en oplagt misforståelse, når man diskuterer den offentlige sektor.

Der er en tendens til, at man sætter lighedstegn mellem den offentlige sektor og offentlige udgifter, uanset at de to ting er vidt forskellige. Den forskel kan man meget nemt få indtryk af, hvis man ser på opdelingen af de offentlige udgifter og konstaterer, at de udgifter, som går til